

Marta Hlušíková

KAM SE PODĚL? BRÁCHA.

ilustrovala
Michaela Večerková

Albatros

Kam se poděl brácha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Albatros

Marta Hlušíková

Kam se poděl brácha – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Marta Hlušíková

KAM SE PODĚL BRÁCHA?

Ilustrovala
Michaela Večerková

Přeložila
Jana Pátková

Albatros

© Marta Hlušíková, 2025
Translation © Jana Pátková, 2025
Illustrations © Michaela Večerková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-0007937-0
ISBN e-knihy 978-80-7498969-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7498975-9 (1. zveřejnění, 2025) (epubF)
ISBN e-knihy 978-80-7498976-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Tři roky plný změn

Tolik se toho stalo! Nejen v mém životě, ale i v životě mojí rodiny a kamarádů.

Ale pěkně po pořádku: můj malej geniální bratr Tomáš je už druhák. Škoda že mu špatně vyšly roky a vzali ho do školy až o rok později. Minulej rok prej měli strašně moc prvňáčků, proto musel ještě rok čekat. A tak jsem šestačka a Tomík teprve druhák.

Musím vám ale vyprávět, co udělal minulej rok náš Tomášek, když byl ještě prvňáček a když se jeho třída začala učit písmena. Postavil se a řekl učitelce, že on si už vymyslel vlastní písmena abecedy, a prej jestli to bude v pořádku, když bude používat svoje. Takhle pěkně jí to řekl, normálně diplomaticky. Jeho učitelka Sýkorová to určitě rozdýchávala ještě i během přestávky, protože když mě potkala na chodbě, hned zatepla mi

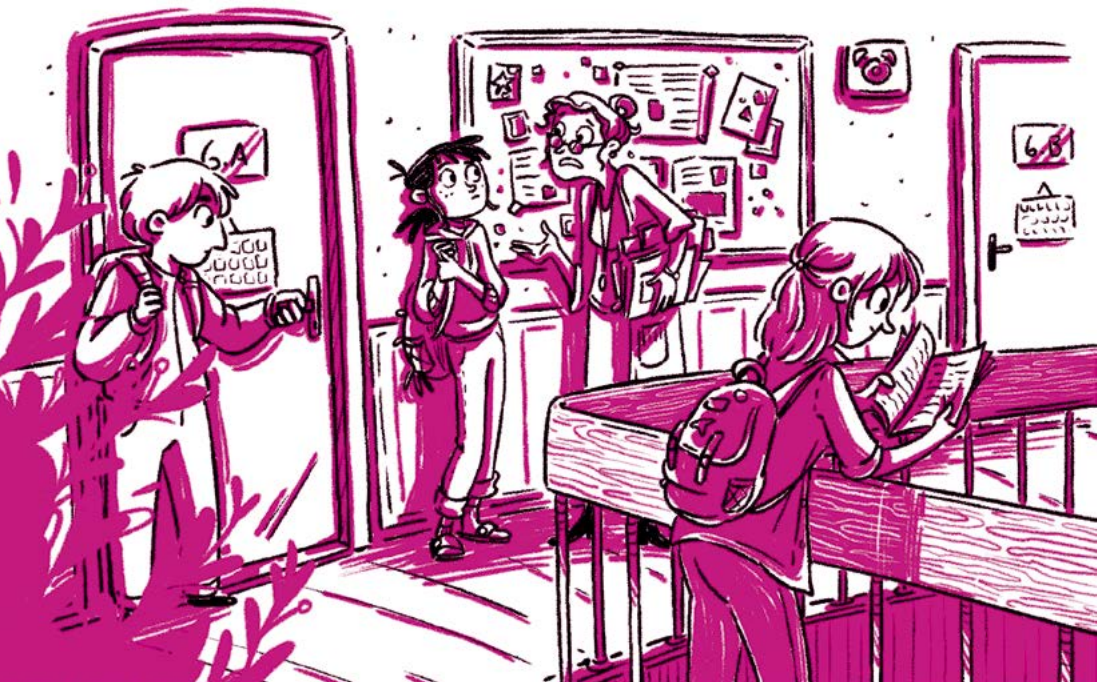
to vysypala. Ale co s tím mám já společného? Měla jsem Tomášovi jeho vlastní abecedu snad spálit nebo co?

„Ale víte, jak dlouho ta písmena vymýšlel?“ řekla jsem, aby jí bylo jasné, že mi to nemůže hned první přestávku jen tak hodit na hlavu. „Fajn, povím to rodičům,“ přikývla jsem nakonec.

Sýkorová jen zakroutila hlavou a zmizela ve sborovně. Já teda nevím, ale takový lidi by asi neměli učit. Stačilo, že jsem doma Tomášovi řekla, že ve škole musí psát stejnými písmenama jako ostatní.

„Proč nemůžu používat svoje písmena i ve škole?“

„Protože je umíš jenom ty a s nikým by ses nedorozuměl.“

„Aha... to je pravda,“ přemýšlel nahlas Tomáš. „Než bych to naučil ostatní ve třídě, trvalo by to strašně dlouho. Ani by se k nám do obýváku všichni nevešli, kdybych je učil písmena u nás. Radši se teda naučím ty vaše písmena a těma svýma si budu psát jen pro sebe, aby nikdo nemohl přečíst mý tajemství.“

A bylo to. Nemohla mu to říct jeho učitelka?

Další změna: všechny nás ovládl koronavirus, skoro celý minulej rok jsme nemohli moc vycházet z domu, naši nakupovali přes internet, nemohlo se chodit ani na návštěvu do nemocnice za pacienty. Bylo štěstí, že si naše sousedka Melánie Pavouková zlomila nohu ještě předtím.

Od loňského března jsme se učili většinou přes počítač z domova. Na začátku jsme z toho měli radost, ale potom mi začali chybět spolužáci. Oliva, Luki, dokonce i Kamila s Luisou, a těžce se mi to přiznává, ale i Burger alias Sam, kterému pořád vykukuje z gatí malá čárka uprostřed zadku, a ta se vždycky zvětší, když si klekne a zavazuje si tenisky. Chyběli mi učitelé, protože nemáme už jenom jednu úču jako předtím, ale víc učitelů. Chyběl mi školní zvonek, vůně ze školní jídelny, tělocvikářova píšťalka, kterou bylo slyšet ze školního dvora až k nám do prvního patra.

Rozběhl se nový školní rok a začíná poslední týden v září, občas ve třídě někdo vypadne na pár dní, protože každý zakašlání je podezřelý. Nemusíme ještě nosit

roušky, ale raději se nemícháme s jinýma třídama, což mě štve, protože Viktor má třídu na druhým konci chodby. Ještě pořád se mi trošku líbí, ale už ne tak jako kdysi. S Lukim jsme ale dobrý kamarádi a já přemýšlím, kdy na člověka vlastně přicházejí ty velký osudový lásky. Osudový proto, protože Julii bylo například taky jenom dvanáct nebo třináct, když se osudově zamilovala do Romea.

Zatím čekám a je mi docela dobře...

Zachránili mě komáři

Vážně, úplně bych zapomněla! Nejenom že mám největší nohu ze všech holek (kluci mě už předběhli), ale jediná mám typ řecká noha! Druhý prst mám delší než palec, takže řecká noha. Na tělocviku jsme si všechny holky prohlížely, jaký máme typ nohy, a jenom já patřím ke čtrnácti procentům populace, jak píšou na internetu. Jsem prý výjimečná, silná, inteligentní a vůdcovská. Takový myslitelský typ. Potěšilo mě to. Vzpomněla jsem si, jak jsem ve třetí třídě vyhrála soutěž Naše škola má talent. Jak jsem ve sbírání tužek bosou nohou položila na lopatky toho obrovského devátáka.

„Lauro!“ dívá se na mě Straka, učitel biologie, kterému říkáme Rak, protože je celý červený ve tváři. „Lauro! Ty hibernuješ, nebo co? Na něco jsem se tě ptal.“

„Promiňte, zamyslela jsem se.“

„Tak ještě jednou: které mikroorganismy žijí s člověkem v domácnosti?“

„Komáři?“

Všichni se chechtají, dokonce i ten protivný Burger.

„Odkdy jsou komáři mikroorganismy?“

„Já jsem si to spletla, protože mi brácha včera vyprávěl, že vědci prý pozorovali pod mikroskopem komára při zvětšení na čtyřistatisícinásobek a zjistili, že má na hlavě sto očí. A že má čtyři sta osm zubů a tři srdce a že vidí podle teploty a že si ředí krev, kterou z člověka vysává, protože je hustá...“

Vím, proč Strakovi vykládám tyhle Tomášovy objevy. On vždycky ocení, když se žáci zajímají o biologii i v životě, nejen na jeho hodinách. Možná mi nedá poznámku za to, že nedávám pozor.